

Parc del Montnegre i el Corredor

Sant Iscle de Vallalta

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer de les Escoles, 2 (Punt d'Informació del Parc)
Emplaçament Ajuntament de Sant Iscle de Vallalta
Alçada: 122

Coordenades:

Latitud: 41.62434
Longitud: 2.56916
UTM Est (X): 464110
UTM Nord (Y): 4608158

Classificació

Número de fitxa 08193 - 90
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: EIN, Decret 328/1992 de 14 de desembre.
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Titular: Àrea de Territori i Sostenibilitat de la Diputació de Barcelona.
Rambla de Catalunya, 126. Barcelona

Fitxes associades:

[Festa i fira del Bolet](#)

Autoria de la fitxa Àlex Asensio
Data de registre de la fitxa: dv., 12/07/2019 - 02:00

Descripció

Pels seus valors naturals intrínsecs, l'any 1989 va ser aprovat el Pla Especial del Montnegre i el Corredor, un document normatiu que delimita com a Parc Natural una superfície de 15.012 hectàrees sobre les quals estableix una zonificació del sòl, en regula els usos i defineix els nivells de protecció. L'any 1992, 14.701 d'aquestes hectàrees van ser incloses en el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) de Catalunya i, l'any 2006, dins la xarxa Natura 2000.

El Parc del Montnegre i el Corredor està integrat dins la Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació, té la seu a Vallgorguina i compta des de l'any 2002 amb una Oficina d'Informació a Sant Iscle, en dependències de l'Ajuntament.

L'àmbit del Parc és gestionat per un Consell Coordinador format per la Diputació de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i tretze municipis: vuit del Maresme (Arenys de Munt, Dosrius, Mataró, Palafolls, Pineda de Mar, Sant Cebrià de Vallalta, Sant Iscle de Vallalta, Tordera), quatre del Vallès Oriental (Llinars del Vallès, Sant Celoni, Vallgorguina i Vilalba Sasserra) i Fogars de la Selva. L'òrgan rector presta suport als ajuntaments en matèria de conservació, foment de l'ús públic, promoció sostenible del territori, educació ambiental, senyalització d'itineraris i d'elements d'interès, gestió forestal, manteniment de la xarxa viària i prevenció d'incendis, entre més. En el cas de Sant Iscle de Vallalta, la seva col·laboració és clau en l'organització de la Fira del Bolet i de diverses activitats esportives i de lleure, com curses esportives i caminades populars.

A més de ser el municipi del Maresme amb més massa arbòria, Sant Iscle de Vallalta té 879 hectàrees dins del Parc, la qual cosa representa més de la meitat de la superfície del terme. Per aquest motiu, el municipi aposta per erigir-se "la porta del Montnegre" com a línia estratègica de treball per posar en valor els seus actius històrics, patrimonials i naturals.

La totalitat d'aquestes hectàrees estan localitzades en la meitat nord, en els contraforts de solell del turó Gros i el turó d'en Vives, sempre per damunt de la cota 275. La comunitat natural més característica és l'alzinar litoral, constituïda per un estrat d'espècies quercínies amb diverses variants, segons quina sigui l'espècie predominant: el suro o surera, que es distribueix pels vessants més secs i assolellats, o bé l'alzina, amb un elevat recobriment arbòri i arbustiu que li dona un caràcter més ombrívol i fresc. El gran nombre i diversitat d'espècies que alberga (roure de diversos tipus, arboç, bruc, marfull, galzeran, matapoll, viola, heura, esparreguera...) el converteixen en un hàbitat del màxim interès.

Les condicions climàtiques i edàfiques d'algunes fondalades afavoreixen la presència de dues comunitats menors, però molt interessants: el bosc de ribera, amb presència de verns, oms, freixes, gatells, llorers i avellaners, i les rouredes, més escasses i localitzades, de roure martinenc, roure de fulla gran, roure cerrioide i roure glaner o africà.

Les comunitats d'alteració són les que apareixen a causa de l'acció antròpica sobre les comunitats naturals, ja sigui per tala o incendi, o bé com a conseqüència de la recuperació del bosc sobre els erms o conreus abandonats. Les més comunes són les pinedes de pi pinyer i les garrigues, les brolles i les màquies, que sovint fan de sotabosc; però també les castanyedes i fins i tot les suredes, afavorides dècades enrere per la mà de l'home.

Per últim hi ha les comunitats no naturals, entre les quals s'inclouen els conreus agrícoles, en franca regressió, i les repoblacions forestals o plantacions d'arbredes de pi pinyer, pi blanc o bord, pi pinastre i pi insigne.

Observacions:

Cont. Descripció: D'acord amb el biòtop mediterrani, la fauna característica del massís inclou, entre els mamífers, el senglar, que es multiplica sense aturador, l'esquirol, que minva de forma alarmant, el cabirol, el gat mesquer o geneta, el gorjablanc o fagina, la guineu, el toixó, la mostela, l'eríçó, la musaranya, el liró gris, el talp, el ratolí de bosc i el rat buf. Entre les aus hi destaquen l'àliga marcenca,

l'aligot, l'esperver, l'astor, l'oriol, el pinsà borroner, el gaig, la becada, l'oreneta, la puput, la cadenera, el pica-soques, el picot o les mallerengues. Entre els rèptils, la serp de vidre, la serp blanca, la serp d'aigua i el llangardaix ocel-lat. I entre els amfibis, el tótil, la granota, la reineta, el tritó i la salamandra.

Història

Des de principis de 2017, les administracions públiques que integren el Consell Coordinador del Parc han estat elaborant una proposta de modificació i ampliació de l'àmbit de l'EIN amb l'objectiu de salvaguardar i garantir la viabilitat ecològica dels ecosistemes i hàbitats d'interès que el 1989 en van quedar al marge. La proposta preveu, a més, la incorporació de sis nous municipis: Argentona, Calella, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Pol de Mar, Sant Vicenç de Montalt i Santa Susanna.

Per tal de donar a conèixer la proposta de nova delimitació elaborada, l'octubre de 2018 es va celebrar una sessió informativa a Sant Iscle de Vallalta, a la qual van assistir una vintena de propietaris de finques rústiques de la població.

A nivell local, l'ampliació de l'EIN implicaria un augment significatiu de la superfície protegida, ja que aquesta incorporaria la majoria de fondalades i espais intersticials actuals situats entre els 180 i els 300 metres d'altitud al quadrant nord del terme municipal.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2003). Coneix Sant Iscle de Vallalta. Canet de Mar. Edicions Els 2 Pins, p. 30.

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2006). Sant Iscle de Vallalta, la porta del Montnegre: parc del Montnegre i el Corredor. Canet de Mar: Edicions Els 2 Pins.

BOADA I JUNCÀ, Martí (1984). Flora, fauna i plantes remeieres del Baix Montseny-Montnegre. Sant Celoni: Centre d'Estudis i Documentació del Baix Montseny.

BOADA I JUNCÀ, Martí (1990). Fauna i home al Montseny i al Montnegre. Santa Maria de Palautordera: Ajuntament de Santa Maria de Palautordera.

CARDÓS, Agustín (1951). Montnegre i Corredor. Barcelona: Miquel Arimany.

CROS, R. M. (1985). Flora biològica del Montnegre. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans.

DIPUTACIÓ DE BARCELONA (1989). Pla Especial del Montnegre i el Corredor (Serralada de Marina). Barcelona: Servei de Parcs Naturals.

FÀBREGAS, Mar (2018). Informe resum. Acompanyament al procés participatiu d'informació sobre el desenvolupament de la modificació en curs del planejament Parc del Montnegre i el Corredor. Sessió informativa de Sant Iscle de Vallalta celebrada el 25 d'octubre de 2018. Consultat 20 maig 2019, des de https://parcs.diba.cat/documents/202412/211864862/02_20181025_Sant_Iscl...

LASSERRA, V. De (1911). Excursions curtes del Foix al Tordera i de la mar a les Serres Occidentals del Penedès, Montserrat, Sant Llorenç del Munt, Montseny i Montnegre. Barcelona: L'Avenç.

LLOBET, Salvador (1966). Montnegre. Coll Sa Creu - Hortsavinyà - Vall del Tordera - Fuirosos - Vallmanya - Montbrugós y Vall Alta. Mapa topogràfic. Guia cartogràfica. Excursiones - Turismo. Granollers: Editorial Alpina.

LUNA, Gonçal (2005). Parc del Montnegre i el Corredor. Barcelona: Diputació de Barcelona.

PANAREDA CLOPÉS, Josep M. (2019). La vegetació del Montnegre i el Corredor. Consultat 20 maig 2019, des de <https://parcs.diba.cat/documents/202412/202534/p05d062.pdf>

PANAREDA CLOPÉS, Josep M; PINTÓ FUSALBA, Josep i ROMO DÍAZ, Àngel (2019). 'Els arbres espontanis del Montnegre i el Corredor'. III Trobada d'Estudiosos del Montnegre i el Corredor. Monografies, 32. Barcelona: Diputació de Barcelona, pp. 105-110.

PORTALS, Joan (1998). El Montnegre, una història de mil anys. Arenys de Mar: Els llibres del Set-ciències.

RIERA i IBERN, Salvador (1992). El triangle Montseny-Corredor-Montnegre. Quadern de caça. Sant Celoni: Coop. Sant Celoni.

<https://parcs.diba.cat/es/web/montnegre/proposta-modificacio-ein-montne...>

